Statistilised andmed näitavad, et meie suurtööstuses töötavate isikute arv on 1930. a. II poolaastast kuni 1932. a. I poolaastani vähenenud keskmiselt 4—5% poolaastas, kuna 1932. a. II poolaastal on vähenemine umbes 1,5—2%. Sel alusel võiks ehk arvata, et 1932. a. meie tööstuse tegevus vähenes umbes 6—7% võrra.

Siseturule tootva tööstuse seisukorda praegu ega ka ta väljavaateid 1933. aastaks ei või pidada halvaks. Välismaa võistlus meie turul on tollide, monopolide ja valuutakitsenduste tagajärjel paljudel aladel peaaegu täiesti kõrvaldatud. Toorainete hinnad langevad maailmaturul. Muret võib teha ainult rahva ostujõu langus. Sest pidevad palgakärpimised ühelt poolt ja põllumajanduslike saaduste suur hinnalangus teiselt poolt vähendavad meie tarbijaskonna ostujõudu ja seega ka hinnalt kalliks jäänud tööstustoodete tarbingut üha enam.

Palju rohkem muret tekitab aga meie viimatööstuse seisukord. Välisturu ostujõud langeb kindlasti veelgi, kuigi loota võib, et see langus ei ole enam nii suur ega nii hoogus kui eriti 1931. ja ka 1932. a. Rohkesti vähendab meie viimatööstuse võistlusvõimet maailmaturul meie krooni kõrge kurss. Veidi ehk aitavad siin olukorda kergendada 1933. a. jaanuaris Vabariigi Valitsuse vastava määruse põhjal kehtima pandud eksportpreemiad, mida makstakse kõigile viimakaupadele 7% suuruses kaupade viimast saadud ja Eesti Panka makstud välisvaluuta summast. Kõige raskem on nende tööstuslike ettevõtete seisukord, mis toodavad ainult välisturu jaoks (näit. tselluloosi- ja mitmelaadiliste puukaupade ja -materjalide tööstused). Viimatööstused, mis mahutavad suure osa oma toodetest soodsail tingimusil siseturule (näit.

Eesti kroonika 1932 , lk. 49